

HARM is een Nederlandse variant van HERMAN

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde naam van Germaanse oorsprong:

1] 'Her-' of 'har-' = 'leger' (vgl. heir);

2] '-man' = 'man'

Dus: 'man van het leger', 'krijger', 'strijder' enz.

*

Hermann Joseph van Steinfeld o.praem., Duitsland; mysticus; † (1233 of) 1242 of 1252.

Feest 7 april & 21 mei.

Hij moet kort na 1150 geboren zijn. Van jongsaf aan voelde Hermann zich aangetrokken tot een leven dichtbij God. Hij trad in het klooster der premonstratenzers, ook Norbertijnen geheten. Daar kreeg hij de zorg voor de refter (= eetzaal). Maar hij vond dat hij daardoor te weinig tijd overhield om te bidden. Volgens zeggen zou Maria aan hem geleerd hebben dat werken ook bidden was. Het waren met name de noodlijdende mensen die hem in zijn gebed ter harte gingen. Mensen in zijn omgeving zeiden dan ook dat zijn hart wel 'een ziekenhuis voor alle ellende' leek.

In zijn gebed ontving hij vele bijzondere genadegaven: hij kon sommige evangelie- of heiligenverhalen zo intens meebelevend dat hij de indruk had er zelf bij geweest te zijn. Zo is er van hem een beschrijving bekend van de vrouwen en andere begeleiders die met Sint Ursula meegingen op pelgrimstocht. Hij weet er tientallen met name te noemen...

Dit alles zorgde ervoor dat hij een bezield geestelijk leidsman werd voor de zusters van naburige vrouwengemeenschappen.

Hij had zo'n grote verering voor Maria dat zijzelf aan hem verschenen zou zijn om zich met hem te verlossen. Zodoende kreeg hij de bijnaam 'Jozef', naar de naam van Maria's verloofde uit de evangeliëverhalen. Hij stierf in het cisterciënzerinnenklooster te Hoven bij Zülpich.

*

Armand de Pontbriand, Parijs, Frankrijk; martelaar; † 1792. **Feest 2 september**

Hij behoorde tot de zogeheten septembermartelaren van het Carmelklooster aan de Rue de Rennes te Parijs. De Franse Revolutie was een feit met de inname van de Bastille op 14 juli 1789. Al snel bleek hoe anti-kerks en anti-clericaal deze beweging was. Op 2 november van hetzelfde jaar verklaarde de wetgevende vergadering alle kerkelijke goederen tot staats eigendom. Op 13 februari 1790 verboden zij de religieuze geloften, mochten ordes en congregaties geen nieuwe novicen meer aannemen en mocht elke kloosterling zich van elke gelofte ontslagen achten en naar huis terugkeren, als hij of zij dat verkoos. Op 12 juli van datzelfde jaar vaardigde de volksvertegenwoordiging de beruchte Constitution Civile uit: deze hield in dat de bisschoppen zich in feite losmaakten van de Paus en de Rooms-Katholieke Kerk: van nu af zouden bisschoppen en priesters op dezelfde democratische manier worden gekozen als hun volksvertegenwoordigers. De Kerk was niet een kwestie van buitenlandse inmenging, maar van het Franse volk. Op 27 november van datzelfde jaar werd iedere geestelijke verplicht de eed af te leggen op de Constitution Civile: daarmee verbrak hij of zij de banden met de paus en de wereldkerk. Wie weigerde kon als bedreiger van de nationale vrede strenge straffen tegemoet zien: verlies van staatsburgerschap, hoge geldboetes, verbanning of nog erger... Verreweg de meesten weigerden; immers de eed afleggen stond welhaast gelijk met geloofsafval. Velen doken onder in de grote stad Parijs. Wie zijn hoop op de koning had gevestigd, kwam bedrogen uit. Hij werd met zijn gezin gevangen gezet op 9 augustus 1792. De dag daarna al werd de monarchie officieel opgeheven; de macht kwam bij een Commune, een nationale raad. Daarmee begint een tijdperk van schrikbewind. In de tweede helft van de maand augustus werden de strafmaatregelen tegen de geestelijken die de eed weigerden almaar verscherpt. Op de 26e werd vastgesteld dat eed-weigeraars naar Zuid-Amerika moesten worden verbannen. Intussen stroopten revolutionaire elementen Parijs af om waar ze maar konden eed-weigeraars te pakken te krijgen. Omdat de gevangenen al overvol zaten met politieke gevangenen, werden voormalige kloosters en seminaries nu als gevangenen ingericht voor de gearresteerde geestelijken.

Op het moment van zijn arrestatie was Armand 38 jaar. Hij had het voor zijn leeftijd al heel ver gebracht in zijn kerkelijke loopbaan. Iedere verwachte dat zijn bisschopsbenoeming niet lang meer op zich kon laten wachten. Zover is het nooit gekomen.

Zondagmiddag 2 september 1792 begonnen in het voormalige Karmelietenklooster de procedures tegen de priester-arrestanten. Elk werd apart opgeroepen. Wie de eed weigerde, werd ter dood veroordeeld en ter plekke met een knuppel of sabel afgemaakt. Onder de slachtoffers bevond zich ook Armand.